

Батьківський заповіт — ДО ВИКОНАННЯ

Наше село Рокитне таки унікальне. Скільки справжніх особистостей воно подарувало світові, скільки людей в ньому народилося, якими воістину хочеться пишатися. Нинішня публікація — це чергова посвята вихідцю із мого рідного населеного пункту Володимиру Пахнюку. Минулого тижня в переддень професійного свята Служби Безпеки України Володимиру Васильовичу присвоїли почесне звання генерала-майора. З цієї нагоди я завітала до мами і се-

ними оцінками та фізичною підготовкою, вони один за другим вступили до військового училища. Високі, постановні, мужні — такими Анатолій та Володимир Пахнюки були з юності. Батько їздив до обох на прийняття присяги. Він був для своїх хлопців справжнім авторитетом. Сини прислухалися до його порад і настанов. Чоловік знав, в яких ситуаціях подіють батьківський приказ і прохання, а в яких їх треба розрадити всього лиш дотепним жартом. Так, коли

стри героя мого нарису, зустрілася з його друзями. Він приїде в гості у найближчі вихідні. Як-то чекає ненька на свого сина-генерала. Як готується до його зустрічі сестра. Як хочуть побачити свого доброго товариша чоловіки-односельці. Саме вони і вирішили підготувати сюрприз для Володимира у вигляді газетної статті. Тож відповідно розповіли про нього масу цікавих історій.

У сім'ї Василя та Надії Пахнюків народилося і зросло троє дітей: дочка й двоє синів. Батько налаштував своїх хлопців змалку на те, що, мовляв, як виростете, станете офіцерами. Тоді всі дівчата вашими будуть. І сини не підвели. Закінчивши школу з гар-

старшим...
ся у листі, що в училищі треба бігати, стрибати і вчитись, глава сімейства відповів йому, щоб той вчився, а стрибати та бігати він приїде і буде сам. Ця фраза стала крилатою. Її упродовж десятиліть з посмішкою згадують при зустрічі рідні та знайомі родини Пахнюків і переказують із уст в уста. «Ви повинні стати генералами», — ще один вислів-настанова, яку батько не стомлювався повторювати Анатолію та Володимиру. І це напучування свого роду стало пророчим... Сини вивчилися, одружилися і розпочали нести військову службу у різних кінцях тодішнього Союзу.

⇒ **3 стор.**

Батьківський заповіт — до виконання

(Закінчення. Поч. на 1-ій стор.)

Першим місцем служби Володимира Пахнюка стала Прибалтика, куди велід за чоловіком поїхала дружина-красуня. Після цього військовослужбовця направили у Новосибірськ. А далі — в рідну Україну. В 1992 році в нашій державі була створена служба безпеки, в органи якої Володимира Васильовича запросили практично з часу заснування. Молода сім'я проживала у Рів-

ністю — сестра. Коли він прибував, а іноді одночасно з ним ще й брат із сім'єю, будинок Пахнюків наповнювався друзями. У більшості з них уже не було батьків, як розповідає мені голова райради Анатолій Кінчур, і дядька Василя вони вважали спільним татом. За столом цей поважний чоловік наповнював келихи усім присутнім лиш наполовину. «Вам не можна вживати спиртного, ви — авторитет району, ви його облич-

носила їхні фото. Ось тут їх Володя з дружиною, ось тут йому віддає честь син Петро, який закінчив вищу школу міліції і до того є чемпіоном України з гімнастики. Ще на іншій фотографії син Володимира з дочкою Юлією, яка пішла стопами тата і стала юристом. Мама і сестра так пишаються своїм Володею, так люблять його дружину і дітей (і до родини старшого брата ставляться з таким же трепетом). Так чекають, що він приїздить

ному, Острозі, Млинові і Києві. Словом, там де ніс службу її глава. Працюючи, він здобув ще й юридичну освіту у знаменитій Острозькій академії. У жовтні 2014 року Володимира Пахнюка призначили начальником Служби безпеки України в Житомирській області. Цю високу посаду він обіймає по сьогодні. Незважаючи на зайнятість і відстань, наш земляк завжди знаходив час, щоб відвідати батьків. У рідній же домівці на нього, невістку та онуків завжди чекала трудівниця-матінка, з якою Володимир у дитинстві ходив і по чорниці, і огірки в колгосп вибирати. Зустрічав з гордістю батько, і з ніж-

чя», — повчав Пахнюк старший своїх дітей та їх друзів, всі із яких, займають сьогодні відповідальні пости. Гості завжди підводилися і підтримували тостуючого стоячи...

У осанні роки життя дядько Василь тяжко хворів. А коли його не стало, тітка Надя так затужила, що й сама занедужала та злягла. У неї після мікроінсульту стався параліч... Поруч з нею проживає дочка, яка щемно турбується про матінку. Коли ми завітали до чистої, теплої і доброї оселі Пахнюків, тітка Надя була рада-радісінька, всіх впізнала, спілкувалася, як могла. Про братів, їхніх дружин і дітей розповідала сестра Ніна, при-

із сім'єю з дня на день. Так хочуть його привітати. Про Володю прийшла нам розповісти і сусідка тітка Ніна. Усі разом згадували батька і уявляли, як би він пишався сином-генералом... Сином, який не забуває не лише рідної домівки, а й цілої Рокитнівщини та її людей. Так, саме за сприяння Володимира Пахнюка були зведені дві меморіальні споруди, які стали окрасою нашого краю: пам'ятник воїнам-афганцям та Стелла Небесній Стоні і загиблим воїнам АТО. Перебуваючи на Сході країни, наш генерал відвідав місце загибелі рокитнівських бійців під Волновахою та вшанував їх пам'ять.

І на завершення мені хотілося б додати, що тепер ми маємо двох генералів (про Олексія Денисюка писали минулої осені), двох друзів з одного села і майже з однієї вулиці. Отже, це подвійна честь для нашого рідного Рокитного. Такі от особистості зростають на цій благодатній землі...

**Валентина
КИРИЛОВЕЦЬ.**

Фото із сімейного альбому.

